

Ambtelijke bezwaarschiftencommissie Rijkswaterstaat

Zitting: 8 december 2014 om 14.00 uur
Kenmerk bestreden besluit: RWS-2013/20283

PLEITAANTEKENINGEN

inzake

Beheersmaatschappij Breesaap BV en Fastned BV

Bezwaarmaker,

tegen:

DE MINISTER VAN INFRASTRUCTUUR EN MILIEU,

Verweerder.

Geachte commissie,

Per besluit van 15 april 2013, met kenmerk RWS-2013/20283 (nummer 8500244666) is de door Wagenaar & Wagenaar BV gevraagde vergunning op grond van de Wet beheer rijkswaterstaatwerken (hierna: Wbr) verleend. Er werd vergunning gevraagd voor onder meer het plaatsen van een elektrische laadpaal op het terrein van tankstation Scheiwijk langs de A27 in de gemeente Meerkerk.

Tegen dit besluit is namens Fastned BV per brief d.d. 10 november 2014 bezwaar gemaakt.

Om het elektrisch rijden te faciliteren is het wenselijk geacht dat er zelfstandig geëxploiteerde elektrische oplaadstations beschikbaar komen op de verzorgingsplaatsen langs rijkswegen. Daarom is met de Kennisgeving van 21 december 2011 een energielaadpunt aangemerkt als basisvoorziening. Deze aanvulling heeft tot gevolg dat naast de bestaande vergunninghouders andere marktpartijen een aanvraag voor plaatsing van een oplaadstation kunnen indienen.

Er wordt dus onderscheid gemaakt tussen het plaatsen van oplaadstations *buiten* de huidige vergunde gebieden en het plaatsen van oplaadstations op *bestaande* vergunde locaties.

Op verzorgingsplaats Scheiwijk is van beide situaties sprake: Mr. Green heeft een aanvraag ingediend voor een oplaadstation *buiten vergund gebied* (basisvoorziening) en Wagenaar&Wagenaar heeft een aanvraag ingediend voor een laadpaal op een *bestaande vergunde locatie* (aanvullende voorziening).

Bestaande vergunninghouders, zoals in casu Wagenaar&Wagenaar, hebben dus de mogelijkheid hun vergunning te laten uitbreiden met een toestemming om een oplaadstation te plaatsen. Met het bestreden besluit is de bestaande vergunning uitgebreid met de toestemming voor het plaatsen van een oplaadstation.

Met betrekking tot de punten uit het bezwaarschrift kan het volgende worden opgemerkt:

1. Strijd met eisen van doelmatigheid en verkeersveiligheid

Artikel 3 van de Wbr zegt dat weigering van een vergunning alleen mogelijk is 'ter bescherming van waterstaatswerken en ter verzekering van het doelmatig en veilig gebruik van die werken'.

De aanvraag van Wagenaar&Wagenaar is getoetst aan genoemde criteria, alsmede de criteria als opgenomen in de Kennisgeving van 22 maart 2004. Bij deze beoordeling is ook gekeken naar de verkeerskundige effecten van de plaatsing van het oplaadstation (veiligheid) alsmede een doelmatige inrichting.

Het plaatsen van een oplaadstation binnen de bestaande vergunde locatie mag immers de doorstroming en veiligheid van het verkeer niet belemmeren.

Het klopt dat RWS het onwenselijk acht om twee oplaadstations op één verzorgingsplaats te hebben. Hierbij gaat het om situaties waarbij twee aanvragers op één verzorgingsplaats zijn ingeloot (op niet-vergunde locaties).

Hiervan is op Scheiwijk geen sprake, omdat hier met het oog op de beperkte beschikbare ruimte maar één aanbieder wordt toegestaan *buiten vergund gebied*.

2. Strijd met beleid

RWS is van mening dat het bestreden besluit niet in strijd met het beleid is genomen. In de toelichting bij de Kennisgeving van 20 december 2011 staat uitdrukkelijk:

Het plaatsen en exploiteren van energielaadpunten als aanvullende voorziening door de huidige exploitant van een basisvoorziening is overigens wel toegelaten.

Diverse malen is door RWS aangegeven, dat aanvragen van bestaande concessiehouders buiten de procedure vallen als beschreven in de Kennisgeving van 20 december 2011.

Het beleid zegt niet dat energielaadpunten alleen als aanvullende voorziening worden toegestaan als deze niet als basisvoorziening aanwezig zijn. De Kennisgeving zegt dat energielaadpunten als basisvoorziening worden toegestaan om plaatsing niet alleen afhankelijk te laten zijn van bestaande exploitanten.

3. Strijd met gelijkheidsbeginsel

Een vergelijking tussen aanvullende voorzieningen als een gemakswinkel, snoepautomaat e.d. en een aanvullende voorziening als een oplaadpaal voor bestaande vergunninghouders, is niet aan de orde. Immers, ten tijde van de Kennisgeving van 20 december 2011 lag het niet in de lijn der verwachting dat bestaande vergunninghouders interesse zouden hebben in het plaatsen van oplaadstations. Dit is de reden waarom gekozen is om oplaadstations als basisvoorziening toe te staan.

Van strijd met het gelijkheidsbeginsel is dan ook geen sprake.

Op grond van het voorgaande ben ik van mening dat het besluit van 15 april 2013 op goede gronden is genomen. Ik verzoek u het bezwaar ongegrond te verklaren.

Hoogachtend,

